

Komandi partur
Í komandi parti greiðir Maria frá, hvussu hon upplivdi heimsbardagan. Eisini verður greitt frá sjáldsomu lagnuni hjá Ernst, soni Fríðrik Petersen, próst

Meslingagrindin verður hildin til

Í fjøruni i Nordragøtu

Tær báðar løg dust sjúkar leygar-
morgunin tann 7. desember. Fyrst
fingu tær fepur, sum fall aftur aftur
sunnunmorgunin, tá tær eru mest-
sum fepurfríar. Men út á dagin
fer fepurin at økjast í stórum, og

Anna minnst, hvussu hon merki, at
fepurin reykt upp, og kom heilt upp á
41,3 meðan Olea fekk enn meiri fepur
og kom upp á heili 41,7 stig. Hósdagin
eftir doyri Olea, og foreldrini fingi
at vita frá læknanum, at Anna fór

ikki at klára náttina. Fyri at verja
Onnu mátti hon heldur ikki fáa at
vita, at systirin var deyð. Tá Olea
fór til gravar varð tískil ikki ringt
við kirkjuklokkuni fyri at Anna
ikki skuldi fáa varhugan av, hvør

ið mundi fara til gravar. Tey vóru
grannar hjá kirkjunni. Anna kom
kortini fyri seg og livdi eitt langt lív.
Vegna smittuvandan vildu
børnini hava, at foreldrini Óla Jákup
og Frederikka fóru í karantenu.

Tískil kundu tey ikki fylgja dótttrini
til gravar, men máttu standa í við
vindeygad í húsunum, har tey tá
hildu til, og eygleiða jarðarferðina.

ANNA EVENSEN: TÁ IÐ FARAST MÁTTI AV NESI

**Hetta er seinasti partur
av frásøgnini av hjá Onnu
Evensen. Hon gevur eisini
eina lýsing av manninum,
Jens Christian Evensen**

Naar Konerne havde barslet, kom
Nabokonerne med "Barselmad", i
Reglen Grød og Skærpekød, og de
fik saa meget, at der ligefrem kom
Velstand i Huset.

De smaa Børn blev i Reglen opkaldt efter
Bedsteforældrene, naar der skulde døbes, men
hvad Barnet skulde hedde, blev aldrig nævnt
fjærend i Kirken. Af hvilken Grund ved jeg ikke.

En Dag kom der en Mand ind til min Mand
for at faa indskrevet sin Søn til Daaben: "Hvad
skal han saa hedde?" spurgte min Mand.
"Johannes Hals". "Hals! Hvorfor skal han
dog hedde Hals, det er jo ikke noget Navn?"
Han forklarede da, at der i Almanakken
stod Johannes Hals for den Dag, og saa
skulde Drengen hedde det. Min Mand tog
Almanakken og slog op paa det paagældende
Sted. Det viste sig da, at det var Johannes Hals-
hugning, der var forkortet. Min Mand fik da
tilsidst talt Manden fra det.

Det var i Reglen en af Fadderne, der bar
Barnet til Kirken, ofte en Vandring over store
Strækninger.

En Dag bankedes der paa vor Dør. Min
Mand gik ud og lukkede op. Udenfor stod to
Mænd i færøske Dragter. De fortalte, at de var
Officerer fra Damperen, og at de nu var paa
Tur til "Toftevandet". I Nærheden af Kirken,
havde de mødt saadan en underlig Forsamling.

Henad Vejen var der kommet gaaende en 6-7
Mennesker, deriblandt en Mand, der bar et lille
Barn i et stort Tørklæde foran paa Brystet.
Tørklædeenderne var bundet op om Halsen.
Min Mand fortalte da, at det var Skik, at
Fadderne bar de smaa Børn til Daaben.

Min Mand bød dem ind paa Kaffe, det vilde
de gerne. Nu var det saa uheldigt, at vi ingen
brændte Bønner havde og for Lugtens Skyld,
kunde vi ikke godt begynde at brænde. Jeg lod
derfor Pigen løbe hen i et andet Hus og brænde
dem, men da det varede for længe, inden hun
kom tilbage, lavede jeg Chokolade til dem.
Medens vi sad og drak den, sagde min Mand:
"Drik blot væk, bagefter faar vi Kaffe". Det var
et Held, at Officererne gik, thi Pigen var endnu
ikke kommet tilbage.

Begravelser

Naar nogen var død og lagt i Kiste, fik de
undertiden Tokroner lagt paa Øjelaagene og
et Tørklæde bredt over Ansigtet. Begravelses-
dagen gik alle forbi Kisten, een efter een og
hver enkelt lagde Haanden paa den Dødes
Bryst, medens de for sig selv sagde: "Tak for
Alt – Gud velsigne Dig" eller lignende. De var
meget bange for at de døde skulde "gaa igen".

Undertiden blev Kisten med den Døde
sejlet til Kirken, der laa lige ved Vandet. Det
var meget smukt og højtideligt, naar Baaden
under Salmesang roedes til Land.

Der var paa Hvidenæs en Fisker og hans
Kone, der var Katholiker og havde deres
eget lille Kapel. En Gang om Aaret, kom der
en katholsk Præst fra Danmark derop ude-
lukkende for deres Skyld, i Reglen fortsatte
han Rejsen op til Katholikene paa Island.

Det var ikke Skik, med Kirkeklokkerne, at

"ringe Solen ned" om Aftenen; kun paa de store
Helligaftener blev der ringet en Time og saa
selvfølgelig til Gudstjenesten.

Vort Sølvbryllup holdt vi i Stilhed, jeg
tror ikke, at der var nogen, der vidste det. Vi
havde ikke andre Fremmede end min Mands
to Brodersønner, og af Børnene var der ikke
andre hjemme end Elisabeth. Vi fik Chokolade
om Eftermiddagen og Gaasesteg om Aftenen.
Da min Mand havde været Præst i 25 Aar, blev
han Ridder af Dannebrog.

Farvæl til Føroyar

Da min Mand blev ældre, kunde han ikke
udholde de strenge Ture i alskens Vejr, snart
over Fjeldet, snart i Robaad hvor Søerne i
Storm slog ind. Han længtes efter mildere
Klima og efter at komme i Fred og Ro. Han
var træt. Da Bregninge [á Sjælland] Kald blev
ledigt, søgte han det og fik det.

Det var meget stærkt for ham at bryde op
fra Færøerne. Da han holdt sin Afskedstale,
var Kirken fuld af Færinger, og han var meget
bevæget.

Efterskrift

Den højt dannede, kultiverede Provst Evensen,
var en sjælden retlinet, fin og nobel Person-
lighed, meget tilbageholdende og faamælt.
Han tilhørte ikke, og vilde ikke tilhøre nogen
bestemt religiøs Retning.

Efter Ankomsten til Bregninge, indfandt
der sig en Dag en Mand i Præstegaarden, der
til Provstens store Forbavselse spurgte: "Er
De Grundtvigianer?" "Nej". "Er De da Indre-
missionsk?" "Nej", "Men hvad i Alverden er De
da?". "Jeg er mig selv."

En anden Gang var der en anden af Menig-

heden, der kom med de samme Spørgsmaal.
Da svarede Evensen: "Jeg er ikke Præst for en
enkelt Retning, jeg er Præst for alle i Sognet".

Disse Svar var saa karakteristiske for Provst
Evensen. Det faldt aldrig ham ind ukaldet
at snige eller Trænge sig ind i Folks Indre, i
deres private Tanke- og Følelsesliv og buldre
løs, saaledes som mangen fanatisk Præst har
for Skik. Han havde den Tro, at dersom der
var noget i Religionen, der var dunkelt for
Menighedens Medlemmer, eller at de trængte
til religiøs Vejledning, saa kom de nok til
ham, saaledes som de havde gjort oppe paa
Færøerne, hvor de altid gik til "Provsten", naar
der var et eller andet, de vilde have Rede paa.

Og oppe paa Færøerne, med hvis storslaaede
Natur han var saa indlevet, at han ikke taalte
Omplantningen til Bregninge, der forstod og
elskede de deres Provst, som paa saa mange
Maader havde gjort saa meget for dem.
Befolkningen deroppe paa de afsides Øer,
nærede fuld Tillid til ham. De troede ganske
simpelt alt hvad han, deres Provst, sagde.
Provsten der aldrig havde skuffet eller svigtet
dem. Det var saa karakteristisk for Evensens
Forhold til hans færøske Menighed og et
Eksempel paa den store mystiske og aandelige
Kraft han udstraalede, at naar han deroppe
sad ved et Dødsleje og blot holdt den Døende
i Haanden, fik Vedkommende Kraft fra ham,
saa han tillidsfuld kunde gaa det ukendte
imøde. Mange Aar efter Provst Evensens Død
kom et Skib fra Færøerne til København. En
af Sømandene tog da den lange Vej ned til
Bregninge blot for at se "Provstens" Grav og
hilse paa vores Datter Elisabeth.

Saadan var Forholdet mellem Færingerne
og deres Provst.